

τῆς ἐργασίας τῆς, ἤρχισαν νὰ παρατηρῶσι ἀμφοτέροι τὸν κατὰλογον τῶν κερδισάντων ἀριθμῶν. Ὁ κατάλογος εὐρίσκετο εἰς τὴν πρώτην σελίδα, ἀμφοτέροι δὲ συγκεκινημένοι ἐκ τινος προαισθήματος, ἤρχισαν τὴν ἐξέλεξιν τῶν γραμματίων των. Ἄλλ' αὕτη δὲν ἦτο μακρὰ· ὤφειλον νὰ σταματήσωσιν εἰς τὸν δεύτερον ἀριθμὸν αἱ εὐχαὶ τοῦ καλοῦ ναύτου παρήγαγον τοὺς καρπούς των. Ὁ Raoul καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἐκέρδησαν τὸ λαχεῖον τῶν διακοσίων χιλιάδων δραχμῶν.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐξ ὄλων τούτων τῶν εὐγνωμόνων καρδιῶν ὑψώθησαν πολλὰ ἐνθερμοὶ δεήσεις ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς ἐκείνου, ὅστις ἐγένετο ὁ εὐεργέτης τοῦ Raoul, ἀφοῦ πρότερον ὑπῆρξεν ὁ προστατευόμενός του.

Μετὰ ἓνα μῆνα ὁ γάμος τοῦ ἱατροῦ Vernacil μετὰ τῆς δεσποινίδος Tréfort ἐτελεῖτο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους τῶν φίλων των, οἵτινες ἐθαύμαζον εἰλικρινῶς τὸ ὡραῖον τοῦτο ζεῦγος, καὶ ἠύχοντο ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας αὐτοῦ.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀγαθοῦ Michel, πρὸς ἣν ὁ Raoul ἀνήγειρεν ἀπλοῦν ἀλλὰ κομψὸν μνημεῖον ἐκ λίθου, θὰ εὐχαριστεῖτο βλέπουσα περαιωθεῖσαν τὴν ἐνωσιν ταύτην, δι' ἣν ἐπὶ τοσοῦτον συνετέλεσε.

Τὴν ἰδίαν αὐτὴν ἐσπέραν τῶν γάμων των οἱ νεόνυμφοι ἀνχώρησαν διὰ Νίκαιαν.

Εὐχρηθῶμεν λοιπὸν αὐτοῖς τὰς ὅσον οἶον τε ὀλιγοτέρας ἐν τῷ βίῳ δοκιμασίας.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΩΤΗΡΑ

(Εἰς ἡμέραν ἀσθενείας).

Α'.

Σύ, ποῦσαι μάνα, ἀδελφός, πατέρας καὶ θεός μου,
Γλυκύτατέ μου· Ἰησοῦ, σὸ γέρον βοηθός μου·
Βάλλε τὸ χέρι τ' ἄγιο στὸν ἔρῃ μου ἀπάνω,
Μὴ θέλῃς, μὴ στῆς ξενιτειᾶς τὸ στρῶμα νὰ πεθάνω
Μορᾶχος, δλομόναχος, χωρὶς νὰ μοῦ κρατοῦνε
Τὴν κουρασμένη κεφαλὴ καρδιαῖς ποῦ μ' ἀγαποῦνε·
Χωρὶς νὰ ἦναι γύρω μου, κοντά, πολὺ κοντά μου,
Ἡ μάνα, ἡ γυναικᾶ μου, τ' ἀδέλφια, τὰ παιδιὰ μου.
Μ' ἀνίσως πρέπει στὴ νυχτιὰ τὰ μάτια μου νὰ κλείσω,
Ὅλιγο δόσε μου καιρὸ, λίγο καιρὸ ἀκόμα
Νὰ πᾶω στῆς Πατρίδος μου τῆ γῆ νὰ ξεψυχήσω
Καὶ νὰ μὲ θάψουν σ' ἄγιο, ἀγαπημένο χῶμα.
Ἐχει λιγώτερον ἐκεῖ ὁ χάρος φαρμακάδα·
Τὸ κλῆμα τὸν ἡμέρεψε, τοῦ πῆρε τὴν πικράδα...
Ὁ χάρος, χάρος εἶν' ἐδῶ ἄγριος, μαῦρος, σκύλος·
Ἐκεῖ, ἀγγελικὸ φτερό, γλυκὸ ταξεῖδι, φίλος!

Β'.

Νὰ μὴ τὸ δῶσ' ἡ χάρις Σου, ποτὲ νὰ μὴ τὸ δώσω
Στὸ χῶμ' αὐτὸ τὸ ἄξερο τὸ σῶμά μου νὰ λυώσῃ!

Νὰ λυώσῃ! Ἀνώουρε ἐδῶ ποτέ; βρυκολακιάζου·
Ὅταν ξεθάπτουν τὰ κορμιὰ, κορμιὰ πετρήρια βγάλου.
Ὅχι, Χριστέ· δὲν ἔκαμα τόσο μεγάλο κρῖμα
Ἐδῶ γιὰ νὰ μὲ θάψουρε· θέλω τῆς γῆς μου χῶμα.
Δὲν ἦναι κοιμητῆρι ἐκεῖ, οὐδὲ τὸ μνήμα, μνήμα·
Ἔῃται ἀγάπης δειρο σὲ μυρισμένο στρῶμα,
Κούρια, ποῦ ἐλπίδα ἀκοίμητη βουθὰ μᾶς τανουρίζει
Καὶ τ' οὐραοῦ ἀμυγδαλιὰ ποῦ μέσ' τῆ γῆ ἀρθίζει...

Γ'.

Ἐκεῖ, Χριστέ μου· στῆς στοργῆς ρά σθῶσω τὴν ἀγκάλῃ
Κ' εἰς χῶματα συγγετικά νὰ βάλλου τὸ κορμί μου·
Νὰ ἔχω τοῦ πατέρα μου τὰ στήθια προσκεφάλι,
Τὴν ἀδελφὴ μου συντροφιά, στὸν κόλλο τὸ παιδί μου.
Ν' ἄχω τριγύρω φίλους μου κ' ἀπάνω μου λουλούδια,
Βασιλικὸ, τριαντάφυλλα καὶ ἀηδοιοῦ τραγοῦδια!
Κι' ἀκόμη ἀσπρο σάβαρο τὴ φουστανέλλα ν' ἄχω,
Γιατί, γιατί μ' ἐγέρρηος κ' ἐμένα φουστανέλλα·
Μοῦ πρέπει νὰ μὲ θάψουρε σὲ χῶμα Τουρκομάχο,
Στὸ πλάι τοῦ Νικηταροῦ, στὸ πλάι τοῦ Τσαβέλλα!
Ὅχι γιατί τῆς λύρας μου οἱ στεναγμοὶ ἀξίζουν,
Ἄλλὰ γιατί τοὺς ἀγαπῶ κ' ἐκεῖνοι τὸ γρωρίζου...

Δ'.

Μέσ' στὴν ἀτέλειωτη νυχτιὰ θὰ ἔχωμε καρδῆλι
Καὶ φῶτα τ' ἄρματά τους,
Καὶ στὰ βαθειὰ μεσάνυχτα θ' ἀνοίγουνε τὰ χεῖλη
Καὶ θὰ μοῦ λὲν ταῖς μάχαις τους, τὴ δόξα, τὰ παλῆ τους.
Καὶ ὅταν Ἐθαγγελισμοῦ ἡμέρα ξημερώσει
Κι' ἡ μυρωδιὰ τοῦ κρίνου του καὶ πάλι μᾶς σηκώνει,
θὰ τραγουδῶ τὴν Δειτουργιὰ ποῦ δώσαν τ' ἄρματά τους,
Καὶ τὸ Σταυρό Σου θὰ φιλῶ ἀπάνω στὰ σπαθιά τους!

Ἐγραφορ ἐν Ταϊρανίῳ κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1882.

Α. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Τῷ ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤῷ ΠΟΙΗΤῆ

καὶ συμπαθεστάτῳ μοι φίλῳ Δ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤῆ

Α'.

Ἀκάτιόν μου σχίζε τὸ πέλαγος τοῦ κόσμου,
Ἡ νύξ τῆ μου σοὶ δίδει ἰστία ὡς πτερά,
Καὶ ὁ λιμὴν ἄν ἦναι μακρὰν, τιῶ μέλλοντός μου
Ἡ μάγος σ' ἐνθαρρύνει εἰλίς, καὶ ἡ χαρά.

Ἄν πρὸς στιγμὴν τὸν πλοῦν σου ἀντίπνοοι κωλύουν,
Κι' αἰφνῆδιοι σπιλάδες σκληρῶς σὲ ἀπειλοῦν,
Καὶ εἰς βουρὰ ἀγρίων κυμάτων σὲ κωλύουν
Σὺ βᾶδιζ' ἀγερόχως τῶν πόθων σου τὸν πλοῦν.

Ἴδὸν ὡς πολικόν σου θὰ ἔχῃς τὴν φιλίαν,
Λιμένα σου τὴν δόξαν, σκοπὸν σου τὴν τιμὴν·
Ἀψήφει πᾶσαν σκέψιν καὶ γρώμην ἐναντίαν
Τῆς μοίρας τὴν μαρίαν τῆς τύχης τὴν στιγμὴν.